

Список використаних джерел:

1. Кодекс торговельного мореплавства України від 23 травня 1995 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1995. – № 52. – Ст. 349.
2. Закону України «Про транспортно-експедиторську діяльність» від 1 липня 2004 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 52. – Ст. 562.
3. Егизаров В.А. Транспортное право : учеб. пособ. / В.А. Егизаров. – М., 1999. – 458 с.
4. Міжнародне приватне право: Академічний курс: Підруч. для студ.вищ. навч. закл. – К.: Концерн «Видавничий Дім «Ін Юре», 2004. – 528 с.
5. Ніколаєва Л.Л., Цимбал М.М. Морські перевезення: Підручник // Одеська національна морська академія. – Одеса: Фенікс, 2005. – 425 с.
6. Петров И.М., Виговский В.А. Агентирование морских судов: теория и практика: Учебное пособие. – Черновцы: Книги. – XXI, 2005. – 496 с.
7. Селютин А.В. Мильченко О.О. Договор морского агентирования. Общие условия и особенности : [Электронный ресурс] / А.В. Селютин, О.О. Мильченко – Электрон. ст. – Режим доступа к ст. http://cfts.org.ua/questions/dogovor_morskogo_agentirovaniya_obschie_usloviya_i_osobennost)
8. Харитонов Є.О., Харитонova О.І., Старцев О.В. Цивільне право України: Підручник. – Вид. 3, перероб. і доп. – К.: Істина, 2011. – 808 с.
9. Шемякин А.Н. Морское право: Учебное пособие, 2-е изд., перераб. и доп. – ВМВ: 2006. – 448 с.

Куртась К.В.

студентка,

Національна академія внутрішніх справ

МІЖНАРОДНЕ ЗАКОНОДАВСТВО ПРО ГРОМАДЯНСЬКІ ПРАВА

Права людини – невід’ємний елемент людської особистості. З давніх-давен люди мріяли про вільне щасливе життя без насильства, жорстокості, приниження, але для цього їм необхідні були певні права. Нині суспільство має ряд документів, які фіксують їх особисті права, серед них і міжнародні пакти та конвенції. У цій статті ми проаналізували та систематизували громадянські права, що закріплені на міжнародному рівні.

Особисті (громадянські) права – це можливості людини, надані для забезпечення її фізичної та морально-психологічної індивідуальності. Серед них: право на життя; повага до гідності кожного; свобода та особиста недоторканність; недоторканність житла; таємниця листування і телефонних розмов; свобода пересування та вільний вибір місця

проживання (статті 29-31, 35, 51-55), їх призначенням є гарантування можливостей фізичного існування та духовного розвитку людини [1].

Громадянські права і свободи виникають від народження та існують довічно. Вони є невідчужуваними, тобто не можуть бути обмеженими чи скасованими органами влади; не можуть бути передані або подаровані іншим суб'єктам; особа не може відмовитись від цих прав [2, с. 76].

Сучасне міжнародне право розглядає права людини як природні та невід'ємні. Отже, права людини – це не дарунок держави чи уряду, вони з'являються не внаслідок їх закріплення у правових актах. Як сказано у ст. 1 Загальної декларації прав людини, «всі люди народжуються вільними та рівними у своїй гідності та правах». Кожна людина, незалежно від раси, кольору шкіри, статі, віросповідання, мови, має права та свободи, і ніхто не має права свавільно позбавити людину її прав і свобод [3, с. 134].

Міжнародне право визнає, що держава у своєму внутрішньому законодавстві може обмежувати деякі права людини та встановлює рамки таких обмежень. Проте існують міжнародні стандарти прав людини, засоби та способи міжнародного контролю за дотриманням прав людини в державах. Водночас у міжнародному праві вважається загальноновизнаним, що деякі із прав не можуть бути обмежені за жодних обставин [4, с. 10; 5, с. 221].

В теорії прав існує велика класифікація прав людини за різними критеріями. Для міжнародного права велике значення має поділ всієї групи прав на універсальні та спеціальні.

До універсальних прав належить весь каталог прав людини й основних свобод. За деякими винятками цей каталог повторюють Загальна декларація прав людини та всі найважливіші міжнародно-правові акти про права людини. Значення універсальних прав людини й основних свобод полягає насамперед у тому, що такі права мають визнаватися за всіма людьми, незалежно від того, де вони перебувають. Міжнародне право виключає будь-які відмінності у правах залежно від кольору шкіри, етнічного походження, статі, майнового стану тощо та вважає таку дискримінацію у правах злочинною [6, с. 187].

Утім багато людських груп у різних країнах світу не можуть із тих чи інших причин (історичних, культурних, релігійних тощо) повноцінно користуватися універсальними правами. Це створює умови для різних форм дискримінації. Тому виникає потреба в спеціальному правовому захисті осіб, що входять до таких груп. Наприклад, надання представникам національних меншин права святкувати свої національні свята не позбавляє інших мешканців певної країни можливості підтримувати свої традиції, але водночас захищає таку меншину від асиміляції. Міжнародні договори не тільки містять норми про спеціальні права, а й наказують державам-учасницям вносити їх у національне законодавство.

Перелік груп, яким мають бути надані спеціальні права залежить від усвідомлення конкретним суспільством наявності тих чи інших дискримінованих груп. Чинні універсальні міжнародні договори надають спеціальні права особам, які належать до національних, етнічних, релігійних, мовних меншин, жінкам, дітям, біженцям та ін. [3, с. 136].

Сьогодні наша країна є повноправним членом багатьох світових та європейських міжнародних організацій, які проголошують демократичні засади організації суспільства на підставі дотримання прав і свобод громадян – ООН, ОБСЄ, Ради Європи та інших. Україна приєдналася та ратифікувала цілу низку міжнародних декларацій та хартій з прав людини. Положення цих міжнародних документів стали частиною українського законодавства. Слід зазначити, що досить велика кількість демократичних законів і декларацій не завжди дієво реалізується, часто не спрацьовують механізми відстоювання своїх прав конкретною людиною. Водночас треба відмітити, що за роки незалежності, громадяни виявляються усе чутливішими до порушення своїх громадянських та економічних прав. Це характеризує ті позитивні зрушення, що відбулися у нашій країні: завдяки правовій основі, люди все більше відчують себе вільними громадянами.

Список використаних джерел:

1. Конституція України. Із змінами, внесеними Законами України від 8 грудня 2004 року № 2222-IV, від 1 лютого 2011 року № 2952-VI, від 19 вересня 2013 року № 586-VII, від 21 лютого 2014 року № 742-VII: <http://www.president.gov.ua/documents/constitution>

2. Зайчук О. В., Оніщенко Н. М. Теорія держави і права: Підручник. – К.: Юрінком Інтер, 2006. – 688с.

3. Міжнародне приватне право. Курс лекцій / К.: Атіка, 2009. – 215 с.

4. Міжнародний пакт про громадянські та політичні права від 12.12.1966 року // Права людини і професійні стандарти для юристів. В документах міжнародних організацій. Українсько-американське бюро захисту прав людини. – Амстердам-Київ, 1996. – С. 9-18.

5. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод: з поправками, внесеними відповідно до положень Протоколів № 11 та 14 з Протоколами № 1, 4, 6, 7, 12 та 13) // Право України. – 2010. – № 10. – С. 215–233.

6. Міжнародний пакт про громадянські та політичні права: позиція держави та погляд громадянського суспільства: збірка документів / Інститут законодавства Верховної Ради України, Міжнародний юридичний центр «Легітим»; упоряд. О. М. Руднева, Г. О. Христова; наук. ред. О. М. Руднева. – К.: Істина, 2007. – 240 с.